

SUMMARY

Lopatin G.O. Features dialogue speech junior school age in the situation of Russian-Ukrainian bilingual. In this article the features of the dialogue younger preschool children in a Russian-Ukrainian bilingualism.

Key words: dialogic speech, preschool age, bilingualism.

УДК 376.1-056.26

Ямкова К.С.

СУТНІСТЬ ТА РІЗНОВИДИ СОЦІАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Постановка проблеми. Термін „активність” використовується в різних сферах науки як самостійно, так і в якості додаткового, в різних поєднаннях. Причому в деяких випадках це стало настільки звичним, що сформувалися самостійні поняття. Наприклад, такі як: активна людина, активна життєва позиція, активне навчання, активіст, активний елемент системи. Поняття активності придбало такий широкий сенс, що при більш уважному відношенні його використання вимагає уточнень. Особливо важливим є уточнення для побудови теорії розвитку соціальної активності учнівської молоді, адже саме від роботи по формуванню соціальної активності кожної особистості залежить майбутній стан нашого суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Разом із цим, проблема розвитку соціальної активності учнівської молоді у роботах педагогів є недостатньо вивченою. Є останні дисертаційні дослідження роботи, що розкривають це поняття, – В.Косовець „Розвиток соціальної активності молоді в умовах соціокультурного середовища села” [4]; Л.Нафікова „Формування соціальної активності слабозорих молодших школярів засобами музичного мистецтва” [10]. Але у даних роботах поняття „соціальна активність” висвітлюється як властивість особистості, що, на нашу думку, потребує розширення та корекції.

Формулювання цілей статті. Саме тому метою даної статті є розкриття та характеристика сутності, основних видів соціальної активності учнівської молоді.

Виклад основного матеріалу дослідження. Представимо аналіз поняття „соціальна активність” у різних джерелах.

Термін „активність” використовується в різних сферах науки як самостійно, так і в якості додаткового, в різних поєднаннях. Причому в деяких випадках це стало настільки звичним, що сформувалися самостійні поняття. Наприклад, такі як: активний учень, активна громадська позиція, активне навчання, активіст, учнівський актив тощо. Поняття активності у педагогічній науці придбало такий широкий сенс, що при більш уважному відношенні його використання вимагає уточнень. Особливо важливим є уточнення для побудови теорії розвитку соціальної активності учнівської молоді, адже саме від роботи по формуванню соціальної активності кожної особистості залежить майбутній стан нашого суспільства.

Термін „активність” (від лат. *activus* – діяльний, дійовий) у сучасній педагогічній науці пов’язують із діяльним ставленням людини до світу, її здатністю виробляти суспільно значущі зміни у матеріальному і духовному середовищі на основі освоєння суспільно-історичного досвіду людства [2; 12; 14]. Як показує аналіз педагогічних словників та енциклопедій, активність людини знаходить прояв у творчій діяльності, вольових актах, спілкуванні. Спрямованість активних дій може бути корисною або асоціальною, оскільки дії людини можуть переслідувати гуманістичні або антигуманістичні цілі.

Як показує логіко-семантичний аналіз педагогічних словників, слід розрізняти соціальну активність та активність у навчанні. Активність соціальна, у педагогічному словнику Г.М.Коджаспірової, А.Ю.Коджаспірова, – виступає родовим поняттям стосовно видових: суспільно-політичної, трудової, пізнавальної та ін. Як вказується у словнику, соціальна активність реалізується у вигляді соціально-корисних дій, під впливом мотивів і стимулів, в основі яких лежать суспільно значимі потреби [2, с. 14]. Для нашого дослідження важливим є визначення про те, що суб’єктом – носієм соціальної активності виступає людина, соціальна група та інші спільноти. Розвиток соціальної активності, як суспільної властивості особистості, за думкою авторів, відбувається через систему зв’язків людини з навколишнім соціальним середовищем у процесі пізнання, діяльності і спілкування. Автори також вважають, що соціальна активність є динамічним утворенням, та може мати різну ступінь прояву. У свою чергу, як вказують автори, той чи інший рівень соціальної активності залежить від співвідношення між соціальними обов’язками особистості у суспільно значимій діяльності та суб’єктивними настановами на діяльність [2, с. 14].

На нашу думку, активність у навчанні є значно меншим у своєму обсязі та більш спрямованим на процес навчання. Так, за А.Кузьминським, активність (у навчанні) тлумачиться як характеристика особливостей пізнавальної діяльності особистості, що полягає в усвідомленому використанні нею інтенсивних методів, засобів, форм оволодіння знаннями, вироблення вмінь і навичок [5].

Оскільки термін „соціальна активність” є більш широким та різновекторним, розглянемо його тлумачення у філософських, психологічних та соціологічних словниках.

У відомому філософському словнику під редакцією І.Фролова ми не знаходимо терміну „соціальна активність” або „активність”. Проте, ми бачимо, що є важливим для нашого дослідження, визначення таких категорій, як „соціальна діяльність” (вся людська поведінка), „соціальна дія” (основний елемент соціальної дійсності), „соціальні інститути, групи та інші соціальні спільноти” (результат та спосіб організації визначених дій індивідів) [17, с. 530]. Цікавим виявилось те, що і у „Новому філософському словнику”, видання якого датується 2010 роком, терміни „соціальна активність” або „активність” також не визначено, а більш докладно пояснюється термін, щодо „дії соціальної”. Так, цей термін визначено як основоположна категорія номіналістично орієнтованого напрямку у соціології, в рамках якого людська

діяльність розглядається як сукупність невизначеної безлічі дій відокремлених індивідів, а кожна з таких індивідуально мотивованих дій виступає як найпростіша одиниця (першоелемент) такого роду діяльності [11, с. 609].

У „Великому психологічному словнику” поняття „активність” виступає більш широким, ніж поняття „діяльність”. Так, ми знаходимо таке пояснення: „Поняттям загальної активності об’єднується група особистісних якостей, що обумовлюють внутрішню потребу, тенденцію індивіда до ефективного освоєння зовнішньої дійсності, до самовираження щодо зовнішнього світу” [7, с. 293]. Така потреба, за автором, може реалізовуватися або в розумовому, або в руховому, або, що важливо для нашого дослідження, в соціальному (спілкування) плані. Психологами було встановлено ступені активності, що розподіляються від млявості, інертності і пасивного споглядання на одному полюсі до вищих ступенів енергії, могутньої стрімкості дій і постійного підйому. При цьому, за автором, напрямок, якість і рівень реалізації цих тенденцій визначаються іншими („змістовними”) особливостями особистості – її інтелектуальними і характерологічними особливостями, комплексом її відносин і мотивів.

У психологічному словнику за загальною редакцією П.С.Гуревича ми знаходимо такі терміни, як „активність” і „соціально-психологічна активність”. Так, термін „соціально-психологічна активність” є вужчим, оскільки зводиться до такого тлумачення, як здатність індивідуального і колективного суб’єкта до оптимальної організації спільної діяльності. У словнику пояснюється, що реалізація позитивних цінностей відбувається у процесі взаємодії людей, що беруть участь у розробці продуктивних ідей, необхідних для успішного функціонування суспільства [13, с. 28]. І якщо соціально-психологічна активність зводиться до такого вузького значення, як здатність, то більш широким є термін активність, що тлумачиться як діяльний стан. У словнику вказується на те, що цей термін використовується в різних науках в специфічних конкретних значеннях, серед яких – філософія (як природна вільна форма і спосіб самовираження суб’єкта), психології (надситуаційна активність), фізіології (електрофізіологічна активність мозку), соціології (соціальна активність особистості) [13, с. 27]. Таке розмежування терміну спрямовує рух нашого дослідження до тлумачення цього поняття саме у соціологічних словниках.

Тлумачення терміну „активність соціальна” знаходимо у словнику термінів і понять з соціології. Так, цей термін тлумачиться як енергійна, посилена діяльність, діяльний стан, діяльна участь у чомусь. Соціальна активність, за думкою авторів словника-довідника, одна з характерних рис способу життєдіяльності соціального суб’єкта (особистості, соціальної групи, історичної спільноти, суспільства), що відображає рівень спрямованості здібностей, знань, навичок, концентрації вольових, творчих зусиль на реалізацію невідкладних потреб, інтересів, мети, ідеалів завдяки освоєнню, збереженню, руйнуванню існуючих або створенню нових умов, життєво важливих зв’язків з природним і соціальним середовищем, формуванню

особистих соціальних якостей [15, с.15]. Також у цьому словнику йдеться про те, що соціальна активність здійснюється в індивідуальній, груповій, колективній, масовій формах і проявляється в різних сферах: трудовій, соціально-політичній, у сфері культури і побуту.

Ми бачимо, що зводити поняття „активність” та „діяльність” не можна до одного тлумачення, тим більше, за аналогією і такі поняття, як „соціальна активність” так і „соціальна діяльність”. Отже, розмежування понять „соціальна активність” та „соціальна діяльність” та виділення між ними суттєвої різниці у нашому дослідженні є принципово важливим з методологічних позицій.

Як показують останні дисертаційні дослідження, дане поняття тлумачиться по-різному навіть у тому випадку, коли дослідження здійснюються із урахуванням особистісного підходу. Наприклад, як соціально важливу інтегральну властивість особистості, яка культурно розвивається та активно реалізується у процесах комунікації, соціальну активність особистості учня визначає Л.Нафікова [10, с. 4], тоді як В.Косовець соціальну активність розуміє як стійке особистісне утворення, що характеризує молоді людину як соціальну істоту, котра має чітку особистісну спрямованість, володіє світоглядом як системою знань і переконань, має власну позицію, взаємодіє з навколишнім світом [4, с. 8]. Погоджуючись із думками щодо особистісної спрямованості у даному понятті, ми не можемо погодитися із тим, що соціальна активність є, як визначає її В. Косовець, соціальною діяльністю. Так, автор у дисертаційному дослідженні надає таке визначення, що дане поняття „водночас є і процес соціальної діяльності, що характеризується інтенсивністю, якістю, новизною, креативністю, успіхом, змістовим наповненням і може відбуватися за певних умов і в певних ситуаціях” [4, с. 8]. Спростовуючи це твердження, надаємо такі пояснення. По-перше, у широкому розумінні, поняття „соціальна активність” є набагато ширшим, ніж поняття „соціальна діяльність”, оскільки соціальна активність передуює соціальній діяльності та знаходить свій вияв не тільки у певному процесі. По-друге, ці два поняття є взаємопов’язаними, а не тотожними, і їх взаємозв’язок проявляється в тому, що соціальна діяльність виходить із потреби соціуму в певних результатах і предметах, а соціальна активність – з потреби у соціальній діяльності. По-третє, соціальна активність являє собою вищий, порівняно з соціальною діяльністю, рівень, оскільки визначає напрями та бажані результати соціальної діяльності. По-четверте, у вузькому розумінні, соціальна активність учнівської молоді є рушійною силою їхньої соціальної діяльності, адже до початку будь-якої діяльності учні мають спрямувати увагу на необхідність або цінність певного предмету для їхньої життєдіяльності. По-п’яте, ми впевнені у тому, що соціальна активність учнівської молоді не тільки передуює їхній соціальній діяльності, а й супроводжує її протягом усього процесу і характеризується певною динамікою.

Отже, ми можемо зробити висновок, що наведені вище поняття відносяться до різних рівнів організації людського життя: соціальна активність

– до всіх рівнів (біологічного, психічного, соціального, духовного), соціальна діяльність – до біологічного та соціального. У нашому розумінні кожному виду соціальної активності, що розглядається і в широкому, і в вузькому значеннях, відповідає певне утворення чи властивість особистості, що має відповідні соціальні потреби та потребу у соціальній діяльності.

Поняття „соціальна активність учнівської молоді” як педагогічна категорія інтегрує знання різних галузей наук – філософії, історії, соціології, психології, культурології. Оскільки дане поняття є багатозначним та різновекторним, його можна трактувати по різному – як суспільно-соціальне явище в історії шкільної освіти; як певний вид активності у шкільному та позашкільному середовищі; як систему взаємодії певної групи населення у соціальному просторі; як стан суб’єкта у процесі його взаємодії із соціумом; як цінність нематеріальної культури людства, що містить у собі етичні та естетичні оцінки.

Як суспільно-соціальне явище, що має історичний характер, дане поняття „соціальна активність учнівської молоді” ототожнюється в роботах вітчизняних вчених із різними її видами, серед яких – духовна, творча, громадська, політична, пізнавальна, вольова та ін.

Так, у роботі М.Бердяєва „Про призначення людини: Досвід парадоксальної етики” знаходимо взаємозв’язок між такими видами активності особистості, як активність духовна, активність творча, активність істинна, активність вільна. Розглядаючи духовну активність особистості, М.Бердяєв вказував на те, що людський дух має дві спрямованості: до боротьби і до споглядання. І в боротьбі, і в спогляданні людини протікає, на думку М.Бердяєва, творчість, в якому є занепокоєність. Спокій настає у моменти споглядання і тому споглядання є моментом настання спокою. Боротьбу і споглядання, за М.Бердяєвим, один від одного відокремити неможливо, як і протиставити їх один одному. На думку філософа, людина покликана до боротьби і до виявлення своєї творчої сили, до завоювання головного місця у всесвіті, у природі. У той же час, як вважав М.Бердяєв, людина є істотою, що покликана до містичного споглядання духовних світів. Заперечуючи думку про те, що споглядання є пасивним, бездіяльним станом, М. Бердяєв стверджував, що воно бачиться таким лише у порівнянні з активністю боротьби, спрямованої на світ [1].

Думки про духовну соціальну активність знаходимо і в книзі „Духовність і самосвідомість особистості: Роль спадкових схильностей і вплив факторів соціального середовища”, автор якої – доктор психології, Чемпіон Курт Тойч [16]. Співавтор психогенетичної концепції поведінки людини, Ч.Тойч писав про основний духовний закон активного соціального життя і показав важливість практичного застосування цього закону у житті людини. Як вказував учений, в духовному сенсі людина не може думати про активне соціальне життя, якщо його життєдіяльність є пасивною. Також Ч. Тойч писав про необхідність придбання досвіду спілкування з людьми, про зосередження уваги на поліпшенні взаємин і необхідність прояву

інтересу до всього, що допоможе дітям стати більш активними, залученими до діяльності, емоційними тощо.

Такий вид соціальної активності, як громадська активність, представлено у працях А.Мудрика. У його роботі ми зустрічаємо і такий термін, як підвищена соціальна активність, що є характерною особливістю дітей та молоді, які є членами добровільних громадських організацій [8, с. 210]. Автор пише про те, що такі особливості можуть зустрічатися у дітей та молоді, які в подібних організаціях шукають (але не завжди знаходять) компенсацію невдалої взаємодії в сім'ї, у виховних організаціях, у дворових компаніях. У той же час А. Мудрик позначив і крайнощі наслідків проявів активності у поведінці людини – позитивні і негативні. Так, позитивним наслідком автор вважає зростання життєвої активності, тоді як наслідки активності, що відноситься до негативних її проявів, носить антисоціальний характер [8, с. 246].

Варто вказати, що автор дотримується думки про те, що активність людини збуджується потребами різного рівня, які мають виділені їм особливості: статеві, диференційно-групові, індивідуальні. А.Мудрик переконливо доводить, що саме потреба спонукає людину діяти певним чином у певній ситуації, в якій вона може бути задоволена [9, с. 134]. Для нашого дослідження важливим є те, що автором виділено сфери життєдіяльності виховної організації, в якій розкривається активність людини, а саме: спілкування (в якій активність людини спрямована на взаємодію з людьми); пізнання (активність спрямована на пізнання навколишнього світу); предметно-практична діяльність (у якій відбувається реалізація активності в роботі, пов'язаній з освоєнням і перетворенням предметного середовища); духовно-практична діяльність (активність пов'язана зі створенням і (або) використанням духовних і соціальних цінностей); спорт (де реалізується функціонально-органічна активність); гра (реалізація активності у вільній імпровізації в умовних ситуаціях) [9, с. 134].

Розвиток активності, на думку автора, залежить від наявності сприятливих умов для її успішної реалізації, і в кожній виділеній сфері є нерівномірною. Також А.Мудрик вказував, що в кожній сфері активність може мати різні напрями та форми реалізації, оскільки запропоноване ним виділення сфер життєдіяльності є дещо умовним. Так, писав автор, якщо реалізація активності в сфері спілкування відбувається головним чином у міжособистісних відносинах з оточуючими, то ця ж активність реалізується і в інших сферах життєдіяльності – і в процесі навчання, і в процесі спілкування, і в процесі гри [9, с. 135].

Маємо також вказати і на такий вид соціальної активності учнівської молоді, як політична активність, що є предметом останніх наукових пошуків різних авторів. Так, Г.Б.Корнетов, розглядаючи проблеми і перспективи суспільно-активних шкіл, підкреслював, що сьогодні у суспільстві потрібна така школа, яка перетворює соціальну спрямованість освіти в активну силу демократичних реформ. Взаємодія органів влади, бізнесу, спільноти, за автором, має стати рушійною силою розвитку шкіл до соціально-освітнього

інституту відкритого типу [3, с. 51]. Автор також підкреслює і той факт, що особливо значимою ця проблема є для країн з нерозвиненою правосвідомістю населення, вкрай слабкими демократичними традиціями, зневажливим ставленням до прав та автономії окремої людини [3, с. 99].

Наступним різновидом соціальної активності є активність пізнавальна, якій в руслі нашого дослідження ми надаємо найбільше значення, адже пізнання є основним для учнів в школі. Так, звертаючись до педагогічного знання про акт пізнання, що здійснюється учнем, можемо говорити не тільки про процес переробки зовнішніх вражень, а й про роль дії, діяльності у навчанні і розвитку. У зв'язку з цим вітчизняна педагогічна думка, звертаючись до проблеми соціальної активності учнів як, насамперед, трудової активності, протягом багатьох років розробляла форми і методи навчання, що були призначені для підготовки учнів до вибору професійної діяльності, отримання необхідної для суспільства спеціальності і спеціалізації, важливих для різних галузей господарювання у суспільстві. У цьому зв'язку ідеї трудового виховання, що отримали широкий розвиток у педагогіці ХХ століття, були тісно пов'язані і з ідеями побудови соціалістичного суспільства, а сьогодні – з новими завданнями по організації допрофільної, профільної та професійної освіти, керівництву людськими ресурсами тощо. У цьому випадку трудова активність часто виступала як соціальна діяльність, позитивний результат переробки учнями отриманих знань для їх використання в соціумі.

Однією з базових категорій виховання і навчання є категорія волі, її мобілізація для проявів соціальної активності. Саме тому в нашому дослідженні розвиток вольової активності займає важливе місце. Такі характеристики, як „вольова людина”, „вольова дія” або „велика сила волі”, пов'язані, як зазначається в науковій літературі, з такими вольовими проявами, як дія, утримання від дії, утримання спокою (психічна пружність). Важливим для нашого дослідження є твердження О. Леонтьєва про те, що воля є процесом внутрішнім, дуже тонким і дуже складним [6]. Вагомим також є і загальне правило, встановлене О.Леонтьєвим за результатами лабораторних дослідів про те, що дії виникають раніше і простіше не при реальному збуднику, а при уявному. Також, за О.Леонтьєвим, дія швидше проходить у соціальному підпорядкуванні, ніж у підпорядкуванні об'єктивним предметним умовам.

Висновки. Отже, спираючись на філософські, психологічні, соціокультурні аспекти соціальної активності учнівської молоді, вважаємо можливим виокремити її основні різновиди – духовна, творча, громадська, політична, пізнавальна, вольова тощо. Ми вважаємо, що узагальнені нами різновиди соціальної активності залежать від того, на який саме вид діяльності спрямовуються учні – на духовно-практичну діяльність як внутрішню діяльність кожної людини, так і діяльність зовнішню, що передбачає взаємодію із соціумом та природним середовищем – на спілкування, на пізнавальну діяльність, на предметно-практичну діяльність, на ігри та розваги (у тому числі і спортивні). Перспективою нашого

дослідження є аналіз видів діяльності, що є сприятливими для формування соціальної активності учнівської молоді.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бердяев Н.А. О назначении человека: Опыт парадоксальной этики. – М.: Изд-во „Республика”, 1993. – 383 с.
2. Коджаспирова Г.М. Словарь по педагогике / Коджаспирова Г.М., Коджаспиров А.Ю. – М.: ИКЦ «МарТ»; Ростов н/Д: Издательский центр «МарТ», 2005. – 448 с.
3. Корнетов Г.Б. Демократическая педагогика для XXI века: перспективы общественно-активных школ / Г.Б.Корнетов. – М. – Тверь: Изд-во “Научная книга”, 2009. – 116 с.
4. Косо́вец В.І. Розвиток соціальної активності молоді в умовах соціокультурного середовища села: Автореф. дис... канд. пед. наук 13.00.05 / Василь Іванович Косо́вец. – Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова. – Київ, 2009. – 23 с.
5. Кузьминський А.І. Педагогіка у запитаннях і відповідях: Навч. посіб. / Анатолій Кузьминський. – К.: Вид-во “Знання”, 2006. – 311 с.
6. Леонтьев А.Н. Воля / Алексей Николаевич Леонтьев // Вестн. Моск. ун-та. Сер. 14. Психология. – 1993. – № 2. – С. 3-14.
7. Мещеряков Б.Г. Большой психологический словарь / Мещеряков Б.Г., Зинченко В.П. – М.: Изд-во “ Прайм-ЕВРОЗНАК”, 2003. – 632 с.
8. Мудрик А.В. Социализация человека: учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений. / Анатолий Викторович Мудрик. – М.: Изд. центр «Академия», 2004. – 304 с.
9. Мудрик А.В. Социальная педагогика: Учеб. для студ. пед. вузов / Анатолий Викторович Мудрик; Под ред. В. А. Сластенина. – 5-е изд., доп. – М.: Изд. центр “Академия”, 2005. – 200 с.
10. Нафікова Л.А. Формування соціальної активності слабозорих молодших школярів засобами музичного мистецтва: Автореф. дис... канд.пед.наук, 13.00.03 – корекційна педагогіка / Лілія Альбертівна Нафікова. – К.: Ін-т спеціальної педагогіки АПН України, 2009. – 19 с.
11. Новая философская энциклопедия: В 4 томах / Ред. совет: Степин В.С., Гусейнов А.А., Семигин Г.Ю., Огурцов А.П. и др. – М.: Мысль, 2010. – Т.1. – А-Д. – 744 с.
12. Педагогический энциклопедический словарь / гл. ред. Б.М.Бим-Бад. – М.: Изд-во Дрофа: Бол. рос. энцикл., 2008. – 528 с.
13. Психологический словарь / Под общей науч. ред. П.С.Гуревича. – М.: ОЛМА Медиа Групп, ОЛМА ПРЕСС Образование, 2007. – 800 с.
14. Российская педагогическая энциклопедия: в 2-х томах / гл. ред. Давыдов В.В. – М.: Большая рос. энцикл, 1999. – 1160 с.
15. Соціологія: словник термінів і понять. / Упоряд.: Біленький Є.А., Дебой В.М., Козловець М.А., Котвицький А.А., Саух І.В., Федоренко В.О., Цибульський В.О., Жаловага В.О. / за заг. ред. Біленького Є.А. і Козловця М.А. – К.: Кондор, 2006. – 372 с.

16. Тойч Ч. К. Духовность и самосознание личности: Роль наследственных предрасположенностей и влияние факторов социальной среды / Чемпион Курт Тойч; 3-е изд., доп. п испр. – [пер. В.Петрова]. – Москва: Когито-Центр, МИЦЧ “СанРэй”, 2009. – 176 с.
17. Философский словарь / Под ред. И.Т.Фролова. – 7-е изд., перераб. и доп. – М.: Республика, 2001. – 719 с.

АНОТАЦІЯ

Ямкова К.С. Сутність та різновиди соціальної активності учнівської молоді: теоретичний аспект. У статті розкрито сутність соціальної активності учнівської молоді. Автор аналізує основні види соціальної активності, що виділяються у науковій літературі – духовна, творча, громадська, політична, пізнавальна, вольова.

Ключові слова: соціальна активність, учнівська молодь.

АННОТАЦИЯ

Ямкова К.С. Сущность и разновидности социальной активности ученической молодежи: теоретический аспект. В статье раскрывается сущность социальной активности учащейся молодежи. Автор анализирует основные виды социальной активности, выделяемые в научной литературе – духовная, творческая, общественная, политическая, познавательная, волевая.

Ключевые слова: социальная активность, учащаяся молодежь.

SUMMARY

Yamkovoy KS. Substance and variety social activity of pupil youth: the oretical aspect. The article reveals the essence of social activity for students. The author analyzes the main types of social activity released into the scientific literature – a spiritual, creative, public, political, cognitive, volitional.

Key words: social activity, studying youth.

УДК 378.1:796:613.71

Пономаренко М.В.

СУТНІСТЬ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО ВИКОРИСТАННЯ ФІЗКУЛЬТУРНО-ОЗДОРОВЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Постановка проблеми. Зміни, які відбуваються в українській державі торкнулися всіх сторін суспільного життя. Суттєвих трансформацій зазнала система освіти, в тому числі й вищої школи. Стосовно підготовки майбутніх учителів фізичної культури у вищих навчальних закладах з позицій сьогодення спостерігається інтенсивний пошук сучасних технологій до побудови нових стратегій виховної практики учнівської молоді. Необхідно зазначити, що побудова нових освітянських стратегій у фізичному вихованні передбачає формування готовності майбутніх учителів фізичної культури до використання сучасних фізкультурно-оздоровчих технологій, а відтак постає необхідність у формуванні професійно компетентного фахівця, який забезпечить їх